

РЕШЕНИЕ

№3184

гр. София, 23.06.2020г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав, в публично заседание на 10.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: ВЯРА РУСЕВА

при участието на секретаря Е.М.С., като разгледа дело номер 13788 по описа за 2019 година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С оглед задължителните указания на ВАС, дадени с Решение №16493 от 4.12.2019г по адм.д. №5032/2019г на Шесто отделение:

Производството е по реда на чл.145 - 178 от АПК във връзка с чл.76, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ/.

Образувано е по жалба на С.И.П. срещу Решение № РС-205-15-065/19.09.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че оспореното решение е постановено след изтичане на срока, визиран в чл.27, ал.1 и ал.2 от отменения Закон за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /ЗПУКИ/. Жалбоподателят счита, че в процесния случай е приложим по аналогия чл.34, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, поради и което към датата на постановяване на процесното решение е погасена по давност възможността компетентният административен орган да установи наличие на конфликт на интереси и производството е следвало да се прекрати. Твърди се още, че в процесния случай не са налице две от условията за наличието на конфликт на интереси - директорът на Дирекция „Природен парк - В.“ /ДПП - В./ няма качеството на публична личност по смисъла на чл.3 от ЗПУКИ /отм./ и констатираният интерес не може да повлияе върху безпристрастното, обективно изпълнение на правомощията и задълженията на жалбоподателя. Възразява се, че дъщерята на жалбоподателя е работила преди 11.05.2018г., работи и сега, в [фирма], което е свързано предприятие с определения изпълнител на възложената от жалбоподателя обществена поръчка, която е проведена законосъобразно по реда на чл.14, ал.5, т.2 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/. Жалбоподателят твърди, че срокът на действие на трудовия договор на дъщеря му със Сдружение „Клуб за спорт и туризъм „****“ и срокът на действие на договор №10/12.05.2015г. почти се припокриват, поради сезонния характер на предмета на двата договора. Възразява се също така, че месец и

половина по-късно - на 12.01.2016г., дъщерята на жалбоподателя е назначена на трудов договор в [фирма], което е свързано предприятие със Сдружение „Клуб за спорт и туризъм „****“, независимо че обществената поръчка по договор №10/12.05.2015г. вече е изпълнена, а другият аниматор в сдружението получава по-ниско възнаграждение, защото работи на 4 часа и е дъщеря на собствениците на дружеството и сдружението. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което прекрати административното производство по давност, алтернативно да отмени оспореното решение, както и присъди направените по делото разноски.

Ответникът - КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТОТО ИМУЩЕСТВО /КПКОНПИ/, редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и излага доводи за нейната неоснователност в приложени по делото писмени бележки, както и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна, адресат на акта, чиито права и интереси за засегнати от него.

Административното производство е започнало през 2015г. по сигнал С-2015-205/14.08.2015г. В хода на производството през 2015г. са събрани доказателства. На 01.12.2015г. Дирекция „Правна“ на КПУКИ е подготвила проект за решение за установяване на конфликт на интереси по отношение на С.П. в качеството ѝ на лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.25 от ЗПУКИ (отм.). В заседанието си на 03.12.2015г. Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ) е обсъдила подадения сигнал и събраните по него доказателства. При проведеното гласуване, отразено в протокол №75/03.12.2015г., КПУКИ не е постигнала мнозинство по чл.22ж, ал.2, изр. второ от ЗПУКИ (отм.) и не е приела предложението за установяване на конфликт на интереси. Това решение е съобщено на заинтересованото лице съгласно чл.27, ал.4 от ЗПУКИ (отм.) с писмо, изх. № С-2015-205#19 от 4.12.2015г. (лист 263 по адм. д. №11666/2018 на АССГ), като в писмото изрично е посочено, че проектът на решение ще бъде разгледан отново на заседание на КПУКИ след попълване на състава ѝ по предвидения в закона ред.

С доклад №С-2015-205#21/1.08.2018г. изготвен от Дирекция „Публичен регистър и конфликт на интереси“ с приложен проект на решение (лист 267 и и сл. по адм.д. №11666/2018 на АССГ) е предложено на основание §3, т.3 и §5, ал.1 от ЗПКОНПИ, обнародван в ДВ бр. от 19.01.2018г. Комисията да приеме решение за установяване конфликт на интереси по сигнала № С 2015-205 от 14.08.2015г

След проведено на 19.09.2018г. заседание на КПКОНПИ за приемане на решение по сигнал № С 2015-205 от 14.08.2015г по т. 1 от дневния ред с пет гласа "ЗА", единодушно

комисията е приела процесното решение, предмет на оспорване по настоящото дело.

Съгласно разпоредбата на §5, ал.1 от ПЗР на ЗАКОН за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, неприключилите до влизането в сила на този закон проверки и производства пред съда във връзка с отменения Закон за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност, както и производства по установяване на конфликт на интереси и налагане на административни наказания, се довършват по досегашния ред от Комисията. Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентния в съответствие с нормата на чл.22а, ал.1 ЗПУКИ колективен специализиран административен орган КПКОНПИ, като правопреемник на КПУКИ, пред която е образувано производство.

Що се отнася до формата и съдържанието на оспорения административен акт, доколкото в отменения ЗПУКИ липсва изрична разпоредба, приложение следва да намери чл.59 от АПК. Оспореното решение съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 от АПК, а именно: наименование на органа, който го е издал; наименование на акта; адресат на акта и неговото качество; фактически и правни основания за издаването му; разпоредителна част, в която се определя установен конфликт на интереси, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; дата на издаване; подпис на лицата, участвали в производството по установяване на конфликт на интереси, с означаване на заеманата длъжност. Ето защо, съдът счита, че е спазена законоустановената форма на оспорвания административен акт.

Относно спазването на административно-производствените правила, настоящия съдебен състав, намира следното:

Както се посочи, производството за установяване конфликт на интереси е започнало по сигнал № С 2015-205 от 14.08.2015г Производството е образувано в съответствие с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от ЗПУКИ (отм.); Спазена е разпоредбата на чл.26 от ЗПУКИ (отм.) съгласно която Комисията "събира доказателства по реда на Административнопроцесуалния кодекс, изслушва лицето, заемащо публична длъжност, и му дава възможност да направи възражение".

Според чл.27, ал.1 от ЗПУКИ (отм.) Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси се произнася с решение в двумесечен срок от откриване на производството по чл.23, ал.1. В случая оспореното решение е взето на заседание на 19.09.2018г. по сигнал № С 2015-205 от 14.08.2015г, тоест след три години. Вярно е, че срокът има инструктивен характер, но срокът от два месеца за произнасяне по преписката е многократно изтекъл. Още повече, че инструктивният характер на срока от два месеца не следва да се възприема като разрешено от закона бездействие на административния орган. Без съмнение административният орган в случая е нарушил и установения в чл.11 от АПК принцип на бързина и процесуална икономия, изискващ процесуалните действия да се извършват за най-краткото време, необходимо според конкретните обстоятелства и целта на административния акт.

Удължаването на инструктивния срок от два месеца на три години следва да е наложено от обективни фактори, налагащи събиране на допълнителни доказателства и

изясняване на факти, които са от значение за издаване на материално законосъобразен административен акт. В изпълнение указания на съда, дадени с определение от 11.12.2019г., процесуалният представител на ответника с молба от 11.03.2020г. /л.14 и сл. от делото/ изрично сочи, че причините довели до продължаване на срока и до ново произнасяне по сигнала, е липсата на изискуемо мнозинство по чл.22ж, ал.2, изр. второ от ЗПУКИ (отм.) на заседание на КПУКИ от 3.12.2015г., като проектът на решението е разгледан след попълване състава на Комисията по предвидения ред. След влизане в сила на ЗПКОНПИ, проектът на решение е внесен отново за разглеждане на заседание на 19.09.2018г. и с пет гласа "ЗА", единодушно комисията е приела процесното решение, предмет на оспорване по настоящото дело. Тоест, причината довела до произнасяне оспореното решение близо три години след откриване производството е невъзможността да се постигне мнозинство по чл.22ж, ал.2 изр.второ от ЗПУКИ /отм./ за вземане решение за установяване конфликт на интереси, което според съда обаче, не представлява обективен фактор. Дори и да се приеме, че изготвянето на доклада от 1.08.2018г. от дирекция "Публичен регистър и конфликт на интереси" е обективен фактор от значение за издаване на оспорения административен акт, то отново следва да се подчертае, че след проведеното на 3.12.2015г. заседание на КПУКИ, при което поради липса на изискуемото в чл.22ж, ал.2 изр.2 от ЗПУКИ мнозинство не е прието решение, то удължаването на инструктивния двумесечен срок с три години не е наложено от обективни фактори. Докладът от 1.08.2018г. с приложен проект на решение по същество преповтаря проекта на решение от 2015г. и не обсъжда новосъбрани доказателства. Ответният орган е бездействал, като в случая грубо е нарушен принципа на бързина и процесуална икономия. След заседанието на 3.12.2015г. нови доказателства не са събирани. Последното е относимо към възможността да бъде възобновено производството по издаване на акта по см. чл.99 т.2 от АПК, ако се приеме, че решението по протокол №75 от 3.12.2015г. е приключващо производството по см. на чл.27 ал.2 от ЗПУКИ /отм./ Наред с това, доколкото от последното е възможно да са възникнали права и с оглед правната сигурност, упражняването на описаното правомощие е ограничено със сроковете, установени в чл.102 АПК. Възобновяването засяга стабилността на разрешения материалноправен въпрос, поради което законодателят е въвел лимитивно изброени предпоставки и основания за провеждане на това производство. Само когато те са налице, може да се възобнови приключилото административно производство и да се преодолее формалната законна сила на издадения акт и да се произнесе отново по вече разрешения от него въпрос.

В допълнение и предвид посоченото по-горе за неспазен принцип на чл.11 от АПК за бързина и процесуална икономия е и предвидената в разпоредбата на чл.74, ал.1, изр.2 от ЗПКОНПИ възможност при случаи на фактическа и правна сложност срокът за произнасяне с мотивирано решение да може да бъде продължен еднократно с 30 дни, тоест въведено е ограничението двумесечния срок за произнасяне да бъде продължен еднократно с 30 дни, което е именно в изпълнение принципа на чл.11 АПК. Такава възможност няма в чл.27 ал.1 от ЗПУКИ /отм./ Това, че законодателят не е въвел такова ограничение в ЗПУКИ /отм./ не означава административният орган да не се ръководи от принципа на чл.11 АПК. Напротив с последваща разпоредба изрично се лимитира срока за произнасяне. В случая ответникът се произнася три години след откриване на производството, и макар този срок да е инструктивен и с изтичането му

да не се погасява и преклудира правото на решаване на въпроса по същество, съдът приема, че е допуснато особено съществено нарушение по см. на чл.11 от АПК- норма, задължаваща административните органи в Република България да извършват процесуалните действия в сроковете, определени в закона и за най-краткото време, което е необходимо за това. В конкретният случай не се установява обективна пречка за разглеждане и произнасяне по заявлението в нормативно определения срок.

Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. В случая е налице нарушение на чл.27 от ЗПУКИ във връзка с чл.11 АПК, което е достатъчно основание за отмяна на оспореното решение, макар и да са неоснователни наведените от жалбоподателката доводи, че не е лице по см. на чл.3 т.25 от ЗПУКИ /отм/. Същата е директор на ДПП В., специализирано териториално звено на ИА по горите, създадена на осн. чл.159 ал.2 от Закона за горите, структура на Изпълнителната агенция по горите, която е част от изпълнителната власт. С.П. е служител в администрацията на органите на изпълнителната власт по см. на чл.3 т.25 от ЗПУКИ.

Предвид горното оспореното решение следва да се отмени.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на жалбоподателя се дължат разноски представляващи д.т. за пред АССГ и за пред ВАС общо в размер на 80 лв. Претендира се и адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2, във вр. с ал.1, т.3 от ЗА. Съгласно чл.38, ал.2 от ЗА - В случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати. Минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен съгласно чл.8 ал.3 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в сила от 15.05.2020г./ е в размер на 500 лв. Към посочената норма препраща изрично разпоредбата на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата. При това положение и като съобрази характера на настоящото производство съдът намира, че следва ответникът да заплати сумата от 500 лв. адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателката за пред ВАС и за пред настоящата съдебна инстанция /чл.2 ал.4 от Наредбата/ или общо на 1000 лв.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № РС-205-15-065/19.09.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество да заплати на С.И.П. сумата в размер на 80 лева, разноски по делото и на адвокат М.К. сумата от 1000 лв. адвокатско възнаграждение на осн. чл.38, ал.2 от ЗА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от

съобщението му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: